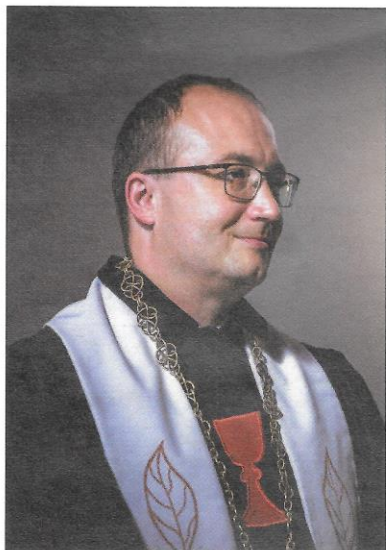

Poselství k 7. neděli po sv. Trojici

**„KDO SE SLITOVÁVÁ
NAD UBOŽÁKEM, CTÍ BOHA.“**

PŘÍSLOVÍ 14,31

Vážení čtenáři, jistě se shodneme na tom, že křesťanů v naší zemi není většina. Vyplývá to nejen ze statistik, ale i z účasti na bohoslužbách a během modlitebních shromáždění. Navíc čelíme výtce, že věřící, kteří chodí do kostela, se pak chovají stejně, ba hůře, než ti, co chrámy nenavštěvují. To je vážná výtka, kterou nemůžeme brát na lehkou váhu. Nezaleží jen na tom, že o nás někdo něco povídá, spíš zamrzí, když je to vlastně pravda. Na druhou stranu si v kostelech, kaplích i modlitebnách uvědomujeme, že je nad námi Bůh, že jsme na cestě k němu, vyznává-

me svá provinění, nedostatky, nasloucháme Božímu slovu a přijímáme svátosti. To nás posiluje a nese v každodenních radostech a starostech.

Starozákonní svět je nám nepředstavitelně vzdálen, dodnes přesně nevíme, jak některé jevy chápat. Při četbě určitých textů jsme konfrontováni s krutostí a bezohledností. Doslova nám naskakuje husí kůže a přemítáme, jak to vysvětlit a zpracovat. Proto je dobré připomínat, že už tehdy vyzývali k dobrotě srdce, která nenechají dopadnout na slabšího osudovou ránu. Většinou v této souvislosti hovoříme o zvláštní ochraně pro sirotky a vdovy, ale způsobů utiskování byla širší škála. O to radostnější jsou příběhy, kdy vítězů odpuštění, laskavost a velkorysost. Starý zákon ústy proroků upozorňuje, že velkým nebezpečím jsou kamenná srdce, bez citu a bez ohledu. Nový zákon je naplněním všeho řečeného v Kristu. Zastával se sociálně slabých, sytil hladové, uzdravoval nemocné, dokonce navrátil mrtvé do života. Nejen oni tak mohli zakoušet proměňující moc lásky, vítězí nad lhostejností.

Dnes stejně jako před staletími si uvědomujeme, jak je potřebné vnášet do tohoto světa rozměr lidskosti, abychom naplnili poslání, že jsme stvořeni k Božímu obrazu. Asi se už každý z nás setkal s potřebnými,

trochu se obávám říci s ubožáky, a měl možnost uvést evangelní teorii do praxe. Potěšující je množství organizací zřizovaných církvemi, jejichž náplní je pomáhat lidem v nouzi. Sama existence bohumilých institucí však nemůže suplovat odpovědnost každého Kristova následovníka být hotov k činu slitovné lásky. Příležitostí bylo a je vždycky dost.

Nebojme se tomuto světu ukazovat Boží jednání a modleme se, abychom tak dokázali činit v souladu s jeho vůlí. Nestrachujme se být jiní a riskovat i to, že se spálíme a nedočkáme se žádné viditelné odměny. Šlechetné činy, kterých jsme schopni, nemohou zapadnout, vždy posouvají svět blíže k Bohu. To je dobrá cesta. Těmto skutkům může okolí porozumět lépe, než kdybychom jim nejvznešenějšími slovy přibližovali evangelium. Podle osvědčené poučky, že slova povzbuzují, příklady táhnou. Přece víme, jaké to je, když sami dostaneme druhou šanci, bližní nás podpoří, povzbudí, abychom mohli důstojně a se ctí jít dále. Přeji všem, abychom dokázali vycházet vstříc a v našich mezilidských vztazích vsadit na cit a důvěru, protože pak je Bůh s námi a dá nám zakusit svou přízeň a požehnání!

Tomáš Chytil
olomoucký biskup
Církve československé husitské